

Едно за друго.

Преди 150 год. въ Франция живѣлъ единъ про-
чутъ писателъ, на име *Волтѣръ*. Той по цѣль
день и цѣла нощъ стоялъ въ библиотеката
си, наведенъ надъ масата. Четѣлъ разни книги и
пишелъ хубави и много съчинения.

Единъ день станалъ отъ стола и извикалъ слу-
гата си да му донесе обувката, че щѣлъ да иде по
нѣкаква работа.

Слуга му билъ едно кротко, добродушно и ве-
село момче, ала твърдо
мързеливо. Не обичало
да си изпълнява добре
службата.

Момчето влѣзло въ
библиотеката и сложило
предъ Волтѣра обувката,
сѣвсемъ кални, никакъ
не очистени.

Волтѣръ ги съгледалъ
и рекълъ усмихнато:

— Иосифе, ами ти си
забравилъ да ги очис-
тишъ тая сутринь! Я

вижъ, тѣ сж много кални. Трѣбваше да отриешъ
засъхналата калъ и да ги намажешъ съ боя.

— Не съмъ забравилъ, господарю, ами намѣ-
рихъ, че не е нужно да ги чистя. Вие щомъ излѣ-
зете на улицата, тѣ пакъ ще се окалятъ.

Волтѣръ извилъ глава зачудено, но си премѣл-

